

Lidia, sprzedawczyni purpury

Werset kluczowy: „A pewna kobieta imieniem Lidia, sprzedawczyni purpury, z miasta Tiatiry, która czciła Boga, słuchała nas; a Pan otworzył jej serce, tak że słuchała i przyjmowała to, co mówił Paweł”.

Dzieje Apostolskie 16:14

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Dzieje Apostolskie 16:11-15,40***

Dzisiejsza lekcja dotyczy wprowadzenia ewangelii do Europy. Po pierwszej podróży misyjnej Paweł zaprzyjaźnił się z Sylasem. Paweł uznał, że nadszedł odpowiedni czas, aby wyruszyć w drugą podróż misyjną przez Syrię, Cylicję, Derbe i Lystrę, a Sylas dołączył do niego. W tych miejscach umacniali wiarę tych, którzy już przyjęli Pana podczas pierwszej podróży misyjnej apostoła. Dz 15,40-41; Dz 16,1.4

Po dotychczasowych sukcesach misyjnych Paweł zamierzał udać się na północ i wschód przez Azję Mniejszą. Jednak okoliczności sprzeciwiały się temu planowi, aż apostoł doszedł do wniosku, że Pan uniemożliwia te wysiłki. W śnie Paweł ujrzał mężczyznę ubranego jak Macedończyk, który wołał do niego: „Przybądź do Macedonii i pomóż nam”. Uznając to za boskie prowadzenie, Paweł niezwłocznie wyruszył w podróż, która zaprowadziła go do Europy (Dz 16:6-10). Był to niepodważalny

dowód opieki Boga nad wszystkimi sprawami Jego Kościoła.

Filipy, jedno z głównych miast Macedonii, były pierwszym miejscem w pismach świętych, gdzie w Europie głoszone dobrą nowinę. Paweł i jego towarzysze dowiedzieli się o małym zgromadzeniu religijnym odbywającym się w każdy szabat nad brzegiem rzeki poza bramą miasta. Było to spotkanie modlitewne oraz miejsce kultu i wspólnoty. Zgromadzeni tam to w większości, jeśli nie wyłącznie, kobiety. Dzieje Apostolskie 16:12,13

Wśród tych kobiet była Lidia, o której nasz werset kluczowy mówi, że „czciła Boga”. Określenie „sprzedawczyni purpury” odnosi się do jej zawodu barwiarki. Barwniki były w starożytności dość drogie, a wiedza o tym, jak je wytwarzać, przynosiła zyski finansowe. Z tego powodu przypuszcza się, że Lidia była zamożna. Słuchanie, jak Paweł głosi Ewangelię, nie tylko otworzyło jej serce i oświeciło oczy jej zrozumienia, ale także skłoniło ją do posłuszeństwa w pełnym poświęceniu. Następnie symbolicznie potwierdziła to poświęcenie chrztem wodnym – ona „wraz z całym swoim domem”. Dzieje Apostolskie 16:14,15

Po przyjęciu ewangelii Lidia wykorzystała swój dom i zasoby w służbie Bożej, zapraszając Pawła i jego towarzyszy, by u niej zamieszkali. Nie postrzegała gościnności jako ciężaru, lecz jako przywilej. Przyjmując sługi Pana, oddawała cześć Bogu i wzmacniała dzieło Prawdy w tym miejscu. Dz 16,15

Gościnność Lidii uczy pokory i właściwej duchowej uprzejmości. Paweł i jego towarzysze nie narzucali się jej ani nie domagali się wsparcia, mimo że służyli

jej i jej domowi w sprawach duchowych. Ona natomiast szczerze nalegała z zaproszeniem, mówiąc, że jeśli uznają ją za wierną Panu, powinni wejść do jej domu. Świadczy to zarówno o jej gorącym pragnieniu służby, jak i o ostrożnym nastawieniu Pawła i jego towarzyszy, którzy unikali narzucania się innym.

Przykład Lidii pokazuje, że Bóg może wykorzystać jedną oddaną osobę w znacznie większym boskim planie. Przypomina nam to, że żadna szczerza służba nie jest zbyt mała, gdy jest wykonywana dla Pana. Przygotowane serce, wierny wpływ na domowników i gościnny duch mogą stać się kanałami błogosławieństwa.